

Hoa Ngũ Sắc

Có một buổi chiều đi ngang qua con đường nhỏ, những bụi ngũ sắc nở hoa rực rỡ. Bước chân chợt chững lại. Ngẩn ngơ...

Đà Lạt của tôi đâu có những bông ngũ sắc màu này. Ngày xưa, đất trống còn nhiều. Ở những khu đất trống, ngũ sắc mọc lan tràn. Lúc ấy, ngũ sắc Đà Lạt chỉ là những cụm hoa dại. Đám trẻ chúng tôi rảnh rỗi hái hoa, dứt từng bông nhỏ, hút cái nhụy hoa dưới bông, cái vị ngọt ngọt nhẹ nhẹ còn thấm trong cổ. Cũng có lúc lấy cành hoa, tước vỏ nhai nhai, cái vị ngọt ngọt như mía lại hơn chan chất.

Thời ấy chẳng sợ thuốc sâu, chẳng sợ hoá chất. Người ít, xe ít, không khí trong veo, ít bụi dơ. Khi bông thành trái, từng chùm trái xanh nhỏ xíu để cho đám trẻ hái chơi đồ hàng. Đến khi trái chín tím thẫm lại bóp ra làm mực, thoa móng tay. Dù không tím như trái mai nhưng chưa có trái mai thì chơi tạm trái ngũ sắc.

Lúc ấy đồ chơi ít ỏi, một bộ đồ hàng nấu ăn chiều nào cũng lôi ra nấu nướng, bày hàng buôn bán với đám trẻ hàng xóm. Hàng hoá là đủ thứ lá, hoa, trái dại thu lượm trong vườn, trong những khu đất trống. Con gái nhặt những lá thông, lấy lá dài xuyên qua những cánh hoa ngũ sắc làm vòng cổ, vòng tay, nhẫn. Con trai lấy trái ngũ sắc làm đạn bắn nhau. Đơn giản vậy mà vui lắm lắm, cả bọn chơi mê mải, ngày này qua ngày khác mà sao không thấy chán.

Những ngày thơ bé ấy sao cuộc sống nhẹ nhàng thì thôi. Lúc ấy quần áo chỉ một hai bộ mặc nhà, một hai bộ ra đường. Đồ chơi một bộ đồ hàng, một con búp bê, một con chó bông mà kêu cả xóm tụ lại chơi chung. Chẳng ganh tị, chẳng giành giật, chẳng đua đòi, cái đám trẻ ngày xưa dễ thương

thật. Có lẽ cuộc sống đơn giản, sống với cái tâm và cái tình, cái nghĩa, không chú trọng vật chất nhiều nên chỉ những điều đơn giản nhất cũng mang lại những nụ cười sáng rực rỡ lung linh đến tận bây giờ. Cuộc sống càng giàu có, vật chất càng dư thừa, những nụ cười trong trẻo càng ít đi, và những vira lòng thật sự lại càng khó có.

Bởi vậy nên khi sống trong những thành phố lớn, khi vật chất không còn là gánh nặng, những hình ảnh thuần khiết thời thơ ấu lại càng quẩn quít bàn chân.

Bởi vậy nên có những buổi chiều ngẩn ngơ bên bờ dậu, nhìn hàng ngũ sắc nhớ loài hoa mộc mạc ngày xưa, nhớ những nụ cười trẻ thơ trong vắn vắt, và phủ đầy trên nỗi nhớ là nụ cười hiền hoà, ánh mắt ấm áp của cha mẹ, anh chị, của thầy cô giáo và bạn bè ngày xưa

Oi ... hoa ngũ sắc và một thời thơ ấu...

Thiên Hương

Tháng 5 – 2017

(Nguồn: anhdaodalat@yahoo.com)